

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2017. november 10. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T

A közúti veszélyeztetés büntette és más bűncselekmény miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 29.Bf.5816/2017/8. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott bűnösségét megállapítja közúti veszélyeztetés büntettében [Btk. 234. § (1) bekezdés] is.

Ezért a vele szemben kiszabott büntetést 10 (tíz) hónapi szabadságvesztésre és 1 (egy) év 6 (hat) hónap közúti járművezetéstől eltiltásra súlyosítja azzal, hogy azt halmazatinak jelöli meg.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben állapítja meg.

A szabadságvesztés végrehajtását 2 (kettő) év próbaidőre felfüggeszti.

A vádlott a szabadságvesztésből, annak végrehajtása esetén legkorábban a kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A bíróság a járművezetéstől eltiltás tartamába a 2016. augusztus 2. napjától eltelt időt beszámítani rendeli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Budai Központi Kerületi Bíróság a vádlottat a 2016. november 9. napján kihirdetett 14.B.XXII.1146/2016/9. számú ítéletével közúti veszélyeztetés büntette [Btk. 234. § (1) bekezdés] és garázdaság vétsége [Btk. 339. § (1) bekezdés] miatt halmazati büntetésül 10 hónap, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre és 1 év 6 hónap közúti járművezetéstől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátásról, valamint a gépjárművezetői engedély bevonásáról, azaz 2016. augusztus 2. napjától eltelt idő beszámításáról is.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és védője jelentett be fellebbezést felmentés végett.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2017. június 30. kihirdetett 29.Bf.5816/2017/8. számú ítéletével a Budai Központi Kerületi Bíróság ítéletét megváltoztatta, és a vádlottat az ellene közúti veszélyeztetés büntette [Btk. 234. § (1) bekezdés] miatt emelt vád alól felmentette.

A büntetés halmazati megjelölését mellőzve a vádlottat 330 napi tétel, napi tételenként 1000 forint összegű, összesen 330.000 forint pénzbüntetésre ítélte azzal, hogy a pénzbüntetést meg nem fizetése esetén napi tételenként kell szabadságvesztésre átváltoztatni.

Ugyanakkor a Fővárosi Törvényszék a közúti járművezetéstől eltiltást mellőzte, egyebekben pedig az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú határozat ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a közúti veszélyeztetést büntetőben bűnösség megállapítás, halmazati büntetés kiszabása és összességében súlyosabb jogkövetkezmények alkalmazása végett.

A Fővárosi Főügyészség a Bfel.199/2017/2. számú átiratában kifejtette, hogy a másodfokú bíróság által a sértetti jármű megállására vonatkozóan tett tényállás kiegészítése, illetve pontosítása részben ellentétben áll az iratok tartalmával. Álláspontja szerint a kiegészítés alapján a tényállás két megállásra kényszerítő okot is tartalmaz a sértetti jármű tekintetében, amely közül nyilvánvalóan csak egy lehet alapvetően releváns.

Kiemelte a fellebbezésében, hogy a másodfokú bíróság téves ténybeli következtetést vont le a 30 km/h haladási sebességből arra, hogy az intenzív fékezés 30 km/h sebesség alkalmazásakor közvetlen veszélyhelyzet előidézésére nem alkalmas. A Fővárosi Főügyészség álláspontja szerint az, hogy a vádlott ezzel a magatartásával veszélyhelyzetet idézett elő, az nem kétséges, ugyanakkor állást kell foglalni abban, hogy ez a veszély közvetlen volt-e, magában hordozta-e a sérülés bekövetkezésének lehetőségét, és ezekre a kérdésekre álláspontja szerint csak igennel lehet válaszolni. Ennek megfelelően indítványozta a másodfokú bíróság ítéleti tényállásának korrigálását és a vádlott bűnösségének a közúti veszélyeztetésben történő megállapítását is.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.677/2017/1. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság helytállóan járt el, amikor kiegészítette az elsőfokú ítéleti tényállást, tévedett ugyanakkor azzal, hogy a tényállásból azt a mondatrészt, mely szerint „a magatartásával közvetlenül veszélyeztette a sértett testi épségét és egészségét”, mellőzte.

Hangsúlyozta, hogy a sértetti jármű állóra fékezését a vádlott veszélyeztető közlekedési magatartása idézte elő. Megállapítható, hogy ez a magatartás a KRESZ 3. § (1) bekezdés c) pontjába, illetve a KRESZ 18. § (1) bekezdés c) pontjába ütközik, és az sem kétséges, hogy ezek a szabályszegések szándékosak voltak a vádlott részéről. Hangsúlyozta a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség, hogy a sértetti jármű vonatkozásában reális esély volt arra, hogy a gépkocsi a szalagkorlátnak csapódjon, ami még alacsony sebesség mellett is a testi sérülés konkrét bekövetkezésének a lehetőségét magában hordozza, következésképpen nem vitatható, hogy a sértett testi épsége közvetlen veszélybe került a vádlott magatartásának eredményeként.

Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a másodfokú bíróság határozatát változtassa meg, mondja ki a vádlottat bűnösnek a Btk. 234. § (1) bekezdésébe ütköző közúti veszélyeztetés büntetőjében, és ezért őt halmazati büntetésül ítélje börtönbüntetésre azzal, hogy annak végrehajtását próbaidőre függessze fel. Ugyanakkor indítványt tett a közúti járművezetéstől eltiltás alkalmazására is.

A harmadfokú nyilvános ülésen az ügyész a másodfokú határozat ellen bejelentett fellebbezését változatlan tartalommal fenntartotta. Kiemelte, hogy a vádlott a szándékos KRESZ szabályszegést bosszúból hajtotta végre, és az is megállapítható, hogy a veszélyhelyzet létrehozása is szándékos

volt a részéről. Ennek következtében pedig fennállt a lehetősége hogy a sértetti jármű a szalagkorlátnak, illetve a vádlott személygépkocsijának ütközik, illetve a más személygépkocsikkal való ütközés lehetősége is reálisan felmerült, amely magában hordozta a 8 napon belüli sérülés, vagy sérülések bekövetkezésének lehetőségét is.

Mindezek alapján a másodfokú ítélet megváltoztatását és a vádlott bűnösségének a Btk. 234.§ (1) bekezdésébe ütköző közúti veszélyeztetés büntetében történő megállapítását, vele szemben halmazati büntetésként felfüggesztett szabadságvesztés és közúti járművezetéstől eltiltás kiszabását indítványozta.

A harmadfokú nyilvános ülésen a védő az ügyészi fellebbezés elutasítását és a másodfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Kiemelte, hogy a vádlott a 30 km/h haladási sebességet betartotta, ám ezzel a sebességgel álláspontja szerint veszélyhelyzetet előidézni nem lehet. Utalt arra, hogy e kérdésre valójában gépjárműszakértő tudott volna válaszolni, ám ilyen szakértői bizonyítás felvételére nem került sor az eljárásban.

Álláspontja szerint csak azt lehetett megállapítani, hogy a két gépkocsi egymástól 20-30 cm-re egymással párhozamos nyomvonalon haladt, ami már önmagában is kizárja a veszélyhelyzet fennállását.

Érvelése szerint a helyszíni bizonyítás adatai nem relevánsak, hiszen közel egy évvel később került sor annak felvételére, amikor már sem sebességkorlátozás, sem építkezés nem volt a helyszínen. Nyomatékosan utalt arra is, hogy a sértett által előadottaknak közvetlen szemtanúja nem volt, így valójában semmi sem bizonyítja, hogy a vádlott a gépkocsiját rákormányozta a sértetti járműre és azt sem, hogy azt folyamatosan a külső sáv irányába kényszerítette.

Mindezek alapján a másodfokú határozat helybenhagyását indítványozta kiemelve, hogy a vádlott büntetlen előéletű, hosszabb ideje vezet balesetmentesen, februárban születendő gyermekére is figyelemmel két kiskorú eltartásáról is gondoskodik, így vele szemben enyhe büntetés kiszabása és a közúti járművezetéstől eltiltás mellőzése indokolt.

A harmadfokú nyilvános ülésen a vádlott ártatlanságát hangsúlyozta, kiemelve, hogy szabályosan közlekedett, semmiféle szalagkorlát a helyszínen nem volt, és ő senkit nem szorított le a külső sáv felé.

A bejelentett ügyészi fellebbezés alapos.

Az ügyészi fellebbezéssel megtámadott másodfokú határozatot a harmadfokú bíróság az ezt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárással együtt a Be. 387. § (1) bekezdése alapján bírálta felül abból a szempontból is, hogy az eljárási szabályokat az első- és másodfokú bírósági eljárásban betartották-e, illetve, hogy a másodfokú ítélet megalapozott-e vagy sem.

Ennek során megállapította, hogy az első- és másodfokú bíróság maradéktalanul betartotta a vonatkozó perrendi szabályokat.

Az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmények szempontjából valamennyi releváns bizonyítékot feltárta és azokat értékelési, mérlegelési körébe is vonta.

A harmadfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a másodfokú bíróság az adott útszakasznak a cselekmény időpontjára vonatkozó forgalmi

viszonyaival, az építkezés és a 30 km/h-s sebességkorlátozás tényével, valamint a sárga színnel felfestett, ideiglenes sávhatárokat jelentő terelővonalaknak a tényével helytállóan egészítette ki a másodfokú ítélet 3. oldal első bekezdésének első mondatával, melyet azonban a harmadfokú bíróság azzal egészít ki, hogy az ellentétes irányú sávokat sárga színű záróvonal választotta el egymástól.

Ugyancsak helyesen rögzítette a 3. oldal első bekezdésének 2. pontjában az adott forgalmi viszonyokat, a folyamatos gépkocsi forgalmat, valamint azt is, hogy a vádlott a sértetti jármű felé a záróvonal átlépésével kezdett közelíteni úgy, hogy folyamatosan rákormányozta az általa vezetett járművet a sértetti gépjárműre.

A harmadfokú bíróság a másodfokú ítélet 3. oldal 1. bekezdés utolsó mondatát a tényállásból mellőzi.

E tekintetben az ítélőtábla maradéktalanul osztotta a Fővárosi Főügyészség fellebbezésében írtakat.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján egyértelműen megállapítható, hogy a sértett a járművét azért fékezte állóra, mert ellenkező esetben vagy a szalagkorlátnak, vagy pedig a vádlott által vezetett járműnek kellett volna nekiütköznie. (sértett nyomozati vallomása, helyszíni szemle során tett nyilatkozata és a 2016. november 8-i tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldalán tett nyilatkozata).

Hangsúlyozza a harmadfokú bíróság, hogy a sértett e tekintetben következetes vallomást tett, hiszen minden alkalommal elmondta, hogy a vádlott a rákormányozás során annyira közel került a gépjárművéhez, hogy azokat egymástól 20, legfeljebb 30 cm választhatta el, ilyen körülmények között pedig folyamatosan jobbra kellett kormányoznia a járművét, ami pedig a szalagkorlát felé haladt.

A sértett ugyancsak következetes vallomásából és az I. számú tanú nyilatkozatából állapítható meg az is, hogy a vádlott a gépkocsival elállta a sértetti jármű útját annak a megállását követően, nyilvánvalóan azért, hogy a sértetti jármű továbbhaladását ezzel megakadályozza.

E tekintetben tehát megállapította az ítélőtábla, hogy az elsőfokú bíróság értékelte pontosan a rendelkezésre álló bizonyítékokat, így a megállás okára vonatkozó másodfokú bírósági tényállás-módosítást az irányadó tényállásból kirekesztette.

A 3. oldal 3. pontjában írtakat, azaz „a belső forgalmi sávból a külsőn keresztül az út szélét jelző szalagkorlát felé kormányzásra készítette”, továbbá az „egyben ezzel közvetlenül veszélyeztette” mondatrészeket a harmadfokú bíróság az irányadó tényállásba visszaemeli.

Az ekként kiegészített, illetve pontosított tényállás már minden tekintetben megalapozott, teljes mértékben összhangban áll a feltárt bizonyítékokkal, így irányadó volt a harmadfokú eljárás során is.

Az első- és a másodfokú bíróság a szükséges mértékben eleget tett az indokolási kötelezettségének. A másodfokú bíróság tévedett a közlekedési bűncselekmény kapcsán, amikor a felelősség hiányát állapította meg.

Állást kellett foglalni a harmadfokú bíróságnak a jelen tényállás alapján abban a kérdésben, hogy a vádlott által tanúsított magatartással a közúti veszélyeztetés büntette jogi tárgyának, azaz az élet és testi épségnek a veszélyeztetése, illetve annak a közvetlen formája megvalósult-e vagy sem.

A harmadfokú bíróság ebben a kérdésben nem osztotta a Fővárosi Törvényszék ítéletének 4. oldal első bekezdésében kifejtetteket az alábbi indokok alapján:

Azt az eljárás során senki nem vitatta, hogy a cselekmény helyszínén építkezés miatt sárga színnel felfestett sávhatárok és 30 km/h sebességkorlátozás volt érvényben az elkövetés időpontjában.

A sértett és az I. számú tanú vallomásából az is megállapítható, hogy mindkét sávban folyamatos gépjárműsor haladt a megengedett 30 km/h sebességgel.

A sértett az eljárás során valamennyi meghallgatása alkalmával elmondta, hogy a vádlott a záróvonalat is átlépve kezdte meg a rákormányozást az általa vezetett gépkocsira, amelytől ő nagyon megijedt és folyamatos jobbra kormányozásra kényszerült mindaddig, amíg a szalagkorlát miatt a gépjárművét meg kellett állítania.

A vallomásaiban időben ezt követő mozzanatként említette a vádlott által vezetett jármű ferdén történő elé állását nyilvánvalóan azért, hogy a tovább haladását ezzel megakadályozza.

A közúti veszélyeztetés bűncselekmény eredménye más vagy mások életének, testi épségének közvetlen veszélyeztetése.

Közvetlen veszély a szabályszegő magatartás folytán a tényleges helyzetben külsőleg is felismerhető formában jelentkező, és konkrét személyre vagy személyekre vonatkozó káros eredmény, az élet, a testi épség sérelme reális és azonnal lehetséges bekövetkezésének veszélyét jelenti.

E szempontból vizsgálva a sértett által előadottakat megállapítható, hogy a vádlott által tanúsított magatartás közvetlen veszélyhelyzetet eredményezett.

A harmadfokú bíróság nyomatékosan utal arra, hogy a sértett - saját előadása szerint - az általa vezetett jármű mellett 20, legfeljebb 30 cm-re haladó vádlotti járműtől megijedt.

Az ijedtség pszichikai és fiziológiai hatása egyaránt a figyelem csökkenését, adott esetben meggondolatlanabb magatartás tanúsítását eredményezi.

A vádlottnak tisztában kellett lennie azzal, hogy a baloldaltól közvetlenül a sértetti járműre történő kormányzásával ijedtséget fog kiváltani a sértetti jármű vezetőjéből.

Azt sem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy a vádlott ezt a magatartást a záróvonal átlépésével, azaz a szembejövő forgalmi sávba is behaladva kezdte meg, ami azt jelenti, hogy a sértettnek a belső és a külső sávban is folyamatosan át kellett haladnia ahhoz, hogy a szalagkorláthoz érve a járművét állóra fékezze.

Ez pedig - arra figyelemmel, hogy folyamatos gépjárműforgalom volt mind a külső, mind a belső forgalmi sávban -, még a 30 km/h forgalomkorlátozást és annak betartását is figyelembe véve, magában hordozta reálisan azt a lehetőséget, hogy a sértetti jármű a keresztbehaladás során összeütközik a mögötte haladó járművek valamelyikével.

Utal a harmadfokú bíróság arra is, hogy a keresztbehaladó sértetti jármű is veszélyforrást jelentett, hiszen megijeszthette a külső és belső forgalmi sávban mellette illetve mögötte szabályosan haladó járművezetőket is.

Nyomatékosan utal ezen túlmenően a harmadfokú bíróság arra is, hogy a sértettnek - a vádlotti járművel való ütközés elkerülése végett történő folyamatos jobbra haladása miatt - egyértelműen a vádlott által vezetett járműre és nem a mögötte haladó forgalomra, illetve az ott közlekedő

járművekre kellett figyelnie, ami magában hordozta az ütközés lehetőségét és ennek eredményeként akár a sértett, akár más személy sérülésének bekövetkezését.

A harmadfokú bíróság álláspontja szerint a vádlottnak feltétlenül előre kellett látnia azt, hogy a szándékos szabályszegő magatartása illetve az e magatartás következtében kialakult veszélyhelyzet elhárítása kényszerű reakciót igényel részben a sértett, részben pedig a külső, illetve a belső forgalmi sávban a sértetti jármű mögött haladó járművezetők részéről is.

Ebből következően számolnia kellett az előidézett veszélyhelyzet lehetséges káros következményeivel, vagyis azzal, hogy a szabályszegő magatartása a sértett életét és testi épségét, de emellett a külső és belső sávban közvetlenül mögöttük haladó gépjárművezetők életét és testi épségét közvetlenül veszélyezteti.

Mindezeket hangsúlyozva, a harmadfokú bíróság nem osztotta tehát a másodfokú ítélet 4. oldal 2. bekezdésében írt érveket.

A garázdaság vétségével kapcsolatos tényállást és a minősítést lényegében a másodfokú eljárást követően támadás nem érte.

Megállapítható e cselekmény vonatkozásában, hogy az elsőfokú bíróság valamennyi bizonyíték mérlegelése alapján a cselekmény ezen részét megalapozottan állapította meg, és helyes a cselekmény minősítése is.

Az elsőfokú bíróság a garázda cselekménnyel okozott kár összege vonatkozásában ugyancsak kellően megindokolt, megalapozott álláspontot foglalt el, mellyel a harmadfokú bíróság is maradéktalanul egyetértett.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítélet tábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét részben megváltoztatta a Be. 398.§ (1) bekezdés alapján, és megállapította a vádlott bűnösségét a Btk. 234. § (1) bekezdésébe ütköző közúti veszélyeztetés büntetében is.

A büntetés kiszabása körében értékelhető körülményeket az első- és a másodfokú bíróság döntően helyesen rögzítette, de a harmadfokú bíróság eltérő jogi álláspontja miatt az kiegészítésre, módosításra szorul.

A harmadfokú bíróság súlyosító körülményként értékelte a vádlott többszörös közlekedési szabályszegését, míg enyhítő körülményként vette figyelembe büntetlen előéletét, valamint azt a körülményt, hogy jelenleg egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik. Ezen túlmenően értékelte, hogy a vádlott 2000. óta rendelkezik gépjárművezetői engedéllyel és ez alatt az idő alatt a közlekedési szabályokkal összeütközésbe nem került.

A szabályszegés jellegére és a kialakult veszélyhelyzet konkrét körülményeire is figyelemmel a harmadfokú bíróság, a Btk. 80. § (1) bekezdése szerinti bünteteskiszabási elveket is szem előtt tartva, a Btk. 81. § (1), (2) és (3) bekezdése szerinti halmazati büntetesként szabadságvesztés büntetés kiszabását látta indokoltnak, melynek mértékét a kialakult veszélyhelyzet súlyosságát is figyelembe véve határozta meg.

A vádlott eddigi életvitelére figyelemmel megállapította, hogy alkalmazható a Btk. 85. §-a, melynek alapján a szabadságvesztés végrehajtását próbaidőre felfüggesztette.

A Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja alapján a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtön fokozatban határozta meg, míg a feltételes szabadságra vonatkozóan a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja alapján rendelkezett.

A közúti veszélyeztetés bűncselekményének körülményeire, valamint a KRESZ szabályszegésekre tekintettel a harmadfokú bíróság feltétlenül indokoltnak találta a közúti járművezetéstől eltiltás alkalmazását, amelyet a Btk. 33. § (1) bekezdés f) pontja, a Btk. 55. § (1) bekezdés a) pontja és a Btk. 56. § (1) és (3) bekezdése alapján alkalmazott.

Az eltiltás tartamának meghatározásakor figyelemmel volt arra, hogy a vádlott hosszabb ideje gépjárművezetői engedéllyel rendelkezik, azonban a cselekmény konkrét körülményei alapján az eltiltás mindenképpen indokolt volt.

Összességében a harmadfokú bíróság a Be. 398. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta.

Budapest, 2017. november 10.

dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

dr. Halász Irén sk.
előadó bíró

dr. Borbás Virág Bernadett sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 29.Bf.5816/2017/8. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 5.Bhar.260/2017/4. számú ítéletében írt változtatással 2017. november 10. napján jogerőre emelkedett és a szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2017. november 10.

dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő